

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru strălătat pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47
Corespondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fiecare publicare.

Revista politică.

Sibiu, în 17 Ianuarie 1883.

Despre misiunea lui Giers scrie „N. frei Presse” într'un articol următoarele:

„Nici contele Șuvaloff, ba nici chiar principele Bismarck n'a fost grămădit cu atâtea onoruri ca dl Giers. În adevăr în cercuri diplomatice se poartă, că se tratează de un aranjament formal cu bărbatul de stat rusesc. Precum se spune în cercuri diplomatice, contele Wolkenstein, ambasadorul austro unguresc în Rusia, a pregătit terenul de mult, înainte de călătoria lui Giers, și e a se considera de un product al pour parlerurilor acestora, că Giers a plecat în călătorie și a cercetat mai înainte pe cancelarul german la Varzin, unde se afla în retragere. Se pare că Giers a slevat acolo întrebarea deadreptul, dacă Rusia ar pute intra ca al treilea compaciscent, egal îndreptățit, în alianța austro-germană. Tot așa de pozitiv este, că Bismarck a observat față cu propunerea aceasta o atitudine negativă, de altminterlea în conversațiunea cealaltă a bărbatilor de stat, cu deosebire care privea peninsula balcanică, nu s'au mai ivit nici o contradicție directă între Germania și Rusia. Principele Bismarck, denegând ori ce apropiere pozitivă cu Rusia, a avut tot odată să asigure pe Austro-Ungaria de credința sa față cu tratatele, pe când el, după cum se vede, este cu neîncădare față cu negocierile contelui Wolkenstein, dovadă publicările în „Köln. Ztg.” și articolul cel mai recent publicat în „Grenzboten”, care pretinde înnoirea alianței austro-ungaro-germane, dară pe lângă condițiuni nouă. Giers este acum de trei zile aici (în Viena). A ramas mai mult de cum avea de gând și momentuositatea prezentei sale aici se caracterizează prin un simptom exterior, care este, că două zile înainte de sosirea sa a ajuns aici un curier din Rusia, despre care în cercuri diplomatice se susține, că a adus instrucțiuni speciale pentru ministrul de externe rusesc. Este afară de toată îndoială că contele Kálnoky și Giers au conferat foarte de multe ori, mai de multe ori, de cum spun diarele. Obiectul acestor conferențe este executarea programei, aduse de Kálnoky în ministeriu, încercarea unei apropieri între Rusia și Austro-Ungaria. După cum se asigură în cercurile diplomatice acum deocamdată nu se tratează de cestiunea cum se se poarte Rusia și Austro-Ungaria una cu alta când va bate oara din urmă a Turciei; încercarea se face cu cestiuni ac-

tuale. De aceste sînt: Raportul Rumeliei orientale cu Bulgaria și se crede că Austro-Ungaria nu va contrațice eventualei uniri a acestor două țeri într'o Bulgaria. Rusia va sprigini nisuintele guvernului austro unguresc la conferența din Londra contra României. Să se străduiască Rusia în același timp a stabili deocamdată nisuintele pe peninsula Balcanilor în Serbia și în Muntenegru să combată curentul ostil față cu Austro-Ungaria sau cel puțin să se poarte neutral față cu dînsa. Rusia în același timp să nu paralizeze nisuintele austro unguresci la Constantinopole în privința juncțiunilor căilor ferate. Să negociază așa dară formal un armistițiu diplomatic între aceste două staturi în peninsula balcanică. Aranjamentele, fără îndoială, se vor comunica principelui Bismarck; cum se va purta acesta față cu dînsese, este o întrebare de un cuprins grav a viitoriului. A făcut senzațiune că printr'un incident nenorocit ambasadorul german principele Reuss, tocmai în zilele aceste a fost bolnav, când Giers în Viena și marele-principe Nicolae în Berlin, se ocupă cu cestiuni politice decidoare pentru Rusia.”

Împregiurarea aceasta din urmă, accentuată de „N. fr. Presse”, este în adevăr fatală. Din cuvintele diariului s'ar vedea oare care nedumerire precum nici că se poate altfel între împregiurări ca cele ce s'au petrecut la Viena și la Berlin.

Cât privește cestiunea dunăreană diarele franceze o discută foarte serios, dar în favorul României. „Românul” de Duminecă în primul său articol scrie următoarele:

„Am spus nu de mult, care este credința noastră în ceea ce privește rezolvirea cestiunii dunărene. În numărul nostru dela 29 Decemvre arătam că împotrivirea noastră la dorințele guvernului austro-unguresc nu este singura piedică ce o împină rezolvirea cestiunii. Și Rusia, și chiar Turcia aveau modul lor de a vedea care nu acordează cu ceea ce ar fi voit cabinetul dela Viena.

„Dăceam dară că în fata acestor complicări, părerea noastră este că Conferența ce se aștepta pe atunci să se întrunească la Londra, nici se va întruni așa de curînd cum se credea, nici la casa de a se întruni nu va da deslegarea deplină a cestiunii.

Această cestiune, dăceam noi, nu va primi o deslegare deplină înainte de unele evenimente politice ce se pregătesc pentru un viitor mai mult sau mai puțin apropiat. Probabil numai după ce aceste evenimente vor trece asupra Europei, cestiunea dunăreană va primi și dînsa o deslegare de-

finitivă și conformă situațiunii politice de atunci a Europei.

„Puține zile după ce emisese în publicitate această idee, veni din străinătate sciri, cari tind a o justifica pe deplin.

„În adevăr, astăzi credința cea mai răspândită este că conferența din Londra nu se va ocupa de cât de prelungirea puterilor comisiunii europene a Dunării, lăsând cestiunea ridicată de pretensiunile Austro-Ungariei și de împotrivirea noastră unor negocieri ulterioare.

„Dacă s'ar urma astfel, și ni se pare că așa se va urma, s'ar împlini din punct în punct ceea ce prevădusem, căci nu credem că Austro-Ungaria să cedeze atât de repede, nici împotrivirea României să fie atât de puțin energică și atât de scurtă, în cât mari evenimente politice europene să nu vină a respinge pe al doilea plan cestiunea dunăreană.

„Deocamdată însă este un fapt dobîndit pentru noi: câștigăm timp, și această este deja mult, și poate deveni foarte mult.”

Sciri din Londra spun că în 5 Februarie n. conferența se întrunește definitiv. În sferile guvernamentale engleze se dăce că conferența va fi scurtă și neconturbată.

Manifestul principelui Napoleon a provocat, între altele, un proiect de lege de proscricțiune din partea unei comisiuni a camerei franceze. Nu se știe încă ce soarte va avea proiectul. De va trece, va se dăce, de va fi primit de camera crisa ministerială, care și altcum este deja declarată, este inevitabilă. După crisa ministerială este foarte probabil că va urma și cea politică: republica va veni în luptă nemijlocită cu una din formele monarchice. Care din formele monarchice va isbuti este greu de a spune. Atîrnă foarte mult dela tradițiunile, care se vor fi păstrat mai bine din trecut și dela abilitatea acelor ce vor conduce agitațiunea pentru una sau alta: pentru regat sau pentru imperialism.

Estă aici proiectul de lege de proscricțiune: „Art. I. Este interzisă remanerea în Francia, Algeria și în colonii membrilor tuturor familiilor, care au guvernat în Francia. — Art. II. Persoanele aceste nu se bucură de drepturi politice. Bifetele electorale care poartă numele lor nu numără. Aceleași persoane nu pot aparține armatei. — Art. III. Toți câți vor lucra contra acestei legi se vor transpune judecătoriei corecționale și se vor pedepsi dela un an până la cinci ani. După timpul de pedeapsă se vor escorta la fruntarii.”

Pentru variațiune dela Petersburg eară vine scirea că nihilistii dau semne nouă de viață. Înainte

FOIȚA.

Cristian Waldo

sau

CĂILE NOROCULUI.

Roman de George Sand.

(Tradus de E. B.)

(Urmare 5).

Blăstemul însă se perdă de pe buzele lui Cristiano: o voce dulce și melodioasă, o voce de femeie, care nu putea veni, după cugetul său, decât numai dela o femeie încântătoare, se auzi din sanie. Vocea dăcea într'o limbă, pe care Cristiano nu o pricepea, adevăr în dialectul localității:

— Creși dară, Peterson, că te vei pute duce cu caii până la poarta castelului vechiu?

— Da, domnișoară, dăse visitiul cel gros și îmbrăcat cu o blană mițioasă; zăpada de astă-seară îi va gena puțin, dară și alții au umblat pe aici: ved' urme proaspete.

Nu te teme, ne vom sui în sus.

Întrările în Stollborg, pe care dl Goeffle le luă drept un colnic, se alcătuiau dintr'o veritabilă scară

naturală, formată de stratele shistoase și inegale a stâncei. Vara, s'ar fi sfărâmat cai și car peste ele; în țările nordice însă iarna face toate căile practicabile și pe toți călătorii curagioși. Un strat gros de zăpadă înghețată, solidă și lucie ca marmorul, umple găurile și nivelează asperitățile.

Caii, potcoviți spre scopul acesta, se suie în înălțimi și coboară cu siguranță, locurile pezișe; sania arare-ori se restoarnă și mai tot fără pericol. În vre-o câteva minute, sania noastră era la poarta micului castel.

— Ar fi de lipsă să tragi clopoțelul cu precauție, dăse vocea cea dulce cătră vizitiu.

Tu scii Peters, că eu nu voesc să mă vadă bêtrenul regisor, care ar spune doară tot stăpânului său.

— O! el este așa de surd! răspuse vizitiul, punînd piciorul jos. Ulf nu va spune nimic, el este pretinul meu. De ne-ar deschide numai! I cam frică noaptea; foarte simplu, castelul...

Peterson, precum se vede, voia să vorbească de aparițiunile din Stollborg, el n'avu însă timp. Poarta se deschise ca de sine, și Cristiano, întocmai atât de bine învățat, ca și vizitiul, mulțumită blanei și căciulei de blană a avocatului, se prezentă pe prag.

— Ei bine, eată-l, dăse vocea cea dulce. Pune-te aici Peterson, și te rog ia clopoțelele de pe

cai. Atăta ți-am recomandat! fi cu răbdare, fătul meu, ca n'ai să aștepți mult.

— Zăbovesce cât vei voi, respuse devotul servitor, ștergînduși sloii de ghiață din barbă; timpul este foarte moale, astă seară.

Cristiano nu pricepu nici o vorbă din dialogul acesta, dară el totuși ascultă cu nespuse plăcere vocea dulce, și prezentă brațul său unei persoane mici învălitate în blane de hermelin, astfel încât ea semăna mai mult unui floc de zăpadă de cât unei ființe omenesci. Ea i-se adresă lui mereu în limba dalecarliană, el nu putea găci ce ordinescî dă dînsa; ordini erau fără îndoială, după intonație, pe cât era de blândă. Ea îl ținea dar de păzitor al castelului vechiu, și precum tonul comandai nu recere în nici o țeară alt răspuns, decât pantomima sumisiunii, Cristiano se simți dispensat de a pricepe și de a răspunde, în drumul scurt ce'l avea să facă cu dama mică, sub galeria ce conducea dela poarta curții până la ușa pavilionului.

Ducîndu-o cătră sala ursoacei, Cristiano urmă unui simț de ospitalitate, fără a ști dacă ea va primi buna sa intenție.

Tot așa el urmă unui simț de curiositate în-timpinîndu-o și în simțul acesta se află și galanteria, încă atotputernică în vremile acele, la bărbai tineri sau bêtărâni, din toate clasele societății.

cu vre-o câte-va zile în grădina de vară s'au găsit proclamațiuni prin care publicului i se aduce la cunoștință să fie totdeauna în depărtare de locul unde se arată curtea, ca se nu sufere la eventualitatea unui atentat. Împăratul cu toate aceste ese la preumblare în trăsura deschisă și fără escortă. În Odessa s'a descoperit o tipografia secretă.

Scrisori din Bulgaria.

(Correspondența particulară a „TELEGRAFULUI”.)

Sofia, 8 Ianuarie.

De mult, foarte de mult nu v'am scris, și aceasta pentru nisele cuvinte, cari dacă nu pot fi considerate de temeinice la d-stra în România, apoi sunt foarte temeinice la noi în Bulgaria. Starea lucrurilor, regimul guvernamental sub care trăim, ne apasă într'un așa mod moralul și inteligența, că ori care din noi se simte zdrobit sub greutatea atmosferei ce ne încungioară. Altă dată când am fost sub jugul turcesc am avut o țintă măreață, am avut scop vedut, palpabil, pentru care trăiam, pentru care luptam și pentru care ne jertfeam. Ați, grație ilustrilor martiri, morți pe câmpiile de bătaie, grație haiducilor, cari luptau pentru liberarea poporului asuprit — am devenit liberi și de facto independenți. Independenți, de ce însă? — De imperiul Otoman. Liberi, în ce mod? — Liberi de imperiul Otoman, de asuprirea sa, de nelegiuirea funcționarilor săi. Dar, dacă suntem în realitate independenți de Turcia, apoi trebuie să o mărturisim, am devenit dependenți de Rusia, dacă suntem liberați de brutalitatea funcționarilor otomani, apoi avem brutalitatea funcționarilor ruși.

Pentru a rezuma starea în care ne aflăm printr'o singură frază, v'e voi dice că suntem puși la discrețiunea unei bande de oameni străini țerei noastre și care ne desprețuesc și ne consideră de un mic popor cucerit de densii. Această bandă compusă din tot ce avea Rusia mai corupt prin rindurile armatei sale, ne guvernă, ne pradă, ne tirește spre un abis, din care numai patriotismul înalt al Bulgarilor ne va pute scăpa. Dar unde sunt patrioții noștri? Unde sunt haiducii de altă dată?

Nici un singur indiciu nu-i denunță. O apatie robească, o decadentă morală planează peste tot.

Eară germanul Battenberg benchetuesc în palatul său, încungiuat de banda streină țerei și care l-a învățat să ne numească: *glupcici-iadriici!* „bratușki“ cu un suris desprețuitor pe buzele scăldate în șampanie.

Înțelegeți, dar pentru ce 'mi este greu a vă scrie despre cele, cari se petrec aici, la noi. Nu voi a vă însira inichitățile și nelegiuirile meschine: nu voi a vă vorbi de adunarea pseudo-representanților, care linge cu umilnița și supunere cismele lustruite ale generalilor ruși, nu voi să vă vorbesc despre pregătirile, care se fac pentru a serba viitoarea încoronare a țarului rus, acest autocrat, care urșce ori ce libertate atât în nenorocita Rusie, cât și în alte țări. Să vă vorbesc deci de țările vecine, ceea ce se face prin pregiurul nostru, adică în Rumelia orientală, Bosnia, Muntenegru.

— Ceara între Aleco-pașa și Krebell, grație slăbiciunii turce, s'a finit pentru moment prin umilnița ne mai pomenită a bietului guvern otoman. Sultanul și cabinetul din Constantinopole pentru a aplana scandalul, ceru dela principele Vogoridi, ca

*) Din București.

el să se scuse înaintea agentului diplomatic al Rusiei pentru insultele făcute de acest din urmă lui Aleco-pașa și guvernului său. Aleco-pașa refuză net și fără multă vorbă, declarând că mai bine va demisiona de cât se va înjosi până la aceasta. Guvernul otoman scia caracterul nobil al principelui și cunoscuse înainte chiar ce fel de răspuns va primi. Cererea n'a fost deci făcută de cât pentru a proba Rusiei până la ce grad ea este hotărâtă a merge spre a sta în înțelegeri bune cu puterile mari. Rusia, dacă va fi abilă, se va mulțami cu atât fără a cere mai mult, căci demisiunea lui Aleco-pașa o dată primită nu va fi de loc favorabilă Rusiei. Germania, care a recăpătat influința sa, ce numai are nici un rival la Stambul, va pune tot în mișcare ca noul guvernator al Rumeliei Orientale să fie omul intereselor Austro-Ungare. Becker-pașa, după spusele mai multor persoane foarte competente, are șansă să devie guvernator al Rumeliei, în cas, dacă diferențul între Vogoridi și Krebel nu se va aplană.

În ceea ce privește pe onor. Krebel, apoi îngâmfarea sa e la culme; un domn cunoscut la Philipopol și foarte bine primit în casa agentului rus, m'a asigurat trecând pe aci, că în ziua când ordinul umilitor privitor la scuse a sosit în capitala provinciei, dna Krebel a adunat în salonul său elita societății philipopolene. La supen d. Krebel a declarat oaspeților săi că dlui Aleco pașa 'i este ordonat să ceară scusă pentru conduita sa necuviincioasă față de densul, apoi onor. agent adause adresându-se către bulgari:

Printr'o singură trăsătură de condei Rusia în curând va desființa granița fictivă, ce există între Rumelia și Bulgaria.

Aplause frenetice subliniară această frază irredentistă a onor. agent.

În calitatea mea de bulgar sigur că inima 'mi trăsare de bucurie, căci mărirea patriei mele este mărirea mea proprie.

Dar... o presimțire tristă imi sfășie inima. Alipirea Rumeliei orientale la Bulgaria în momentul de față, când aceasta din urmă se svirciolesce în valurile reacțiunii și se află pe mâna unei bande de străini, nu mă înveselește, căci viitorul nostru e amenințat de o pretensiune bizară, fantastică, stupidă, pe care nu o ascund rușii, care ne declar sus și tare că Sofia nu este decât un oraș central al guvernamentului Bulgariei, care în curând se va contopi în imperiul rus.

Să nu se finească patronagiul rus pentru noi, cum s'a finit patronagiul rus sub împărăteasa Ecaterina pentru nenorocita Polonie, și soartea Poloniei se nu fie și soartea noastră!

În Bosnia mișcarea, deși pare că se află cu desăvârșire potolită, însă această speranță liniștită este cu desăvârșire superficială. Poporațiunea slavă și cea musulmană se află foarte îngrijite de regimul austriac, țărănimea se teme de emigrațiunea germană, cu care Austria voește să neutralizeze elementele indigene. Agenți ruși cutreeră provincia îndreptându-se din Bulgaria spre Cetinie, unde pentru momentul de față se află centrul conspirațiunii panslaviste. Se vorbesc că Rusia panslavistă crede că principele Nicolae este unicul din principii slavi, care poate să hasardeze rolul de adunătorul slavilor „sibiratel slavian.“ Un viitor plin de glorie și de isbândă se prorocește poporului muntenegrean. Această inclinațiune a panslavistilor spre muntenegreni redeșteaptă invidia în alte popoare slave, care nu

tocmai iubesc pe muntenegrenii, din cauza caracterului lor polițienesc. Naturalmente că invidia nu este tocmai un ciment bun pentru a lega diferite elemente slave într'un ce monolit.

La Cetinie, după scirile care ne vin de acolo, după spusele diarului *Cernagosky Glas*, după narațiunea persoanelor ce vin din Muntenegru, rămânarea ministerială se consideră acolo ca un pas grav față cu Austria. Pe cât voevodul Mașo Vrbița a fost omul simpatic Austriei și care nu se jena de loc cu bieții insurgenți bosniaci și herțegovinieni, fugiți pe teritoriul principatului, pe atât noul ministru de interne Bojidar Petrovici este omul Rusiei. Demisiunea lui Vrbița a fost aclamată de poporațiune, o demonstrație semnificativă s'a făcut înaintea reședinței ambasadorului austriac de către partizanii noului ministru și în fine o adevărată hostilitate contra vechilor dispozițiuni ale exministriului au percurs munții și văile micului principat.

Mașo Vrbița a indignat pe muntenegrenii în ultima lună a cărmuirii sale prin faptul cinic ce a comis arestând chiar pe unicul poet al Muntenegrului, pe tinerul Toma Orahovatz, care cânta ura în contra austriacilor. Principele Nicolai ordonă, după stăruița lui Petrovici, imediată liberare a poetului, care a fost dus de către popor pe umeri și cu strigătele „*jive Petrovici!*“

Muntenegrenii cred că vor isbati a pune mâna pe Scadar (Scutari) cu impregiuirile sale, cel puțin Rusia împinge pe Nicolai să nu cedeze în această privință atât Turciei, cât și Europei întregi. Se crede că Poarta nu se va opune mult la cedare, fiindcă crede mai nimerit a'l remite acestui mic principat de cât a'l vedea invidiat de Austria sau Albania, care după credința celor din Constantinopole, nu va întârția să'i ceară și ea la rândul său o autonomie politică.

Așa dar, prin aceste sciri, culese aci în mijlocul elementelor slave ce vin și plec în diferite direcțiuni ale peninsulei Balcanice, vedeți bine că au ce se frământa, fierbe și se pregătesc pentru a reincepe o luptă abia finită. Viitorul ne va arăta rezultatul.

Ivanovici.

Sciri telegrafice.

Viena, 26 Ianuarie. Domnul de Giers primi ați visita arhiducelui Albrecht. Arhiducele Rainer își lăsa carta. Mai târziu se îndreptă Giers spre ambasada rusească. De seară se dă în onoarea prezenței ministrului rusesc un „diner“ la contele Kálnoky. Giers va rămâne în Viena până duminică. De aici va pleca la Petersburg.

Paris, 25 Ianuarie. La „N. fr. Pr.“ i se telegrafează: Regimul a suferit ați în comisiunea aleasă în afacerea pretendenților mare desastru.

Au fost de față: ministrul președinte, ministrul de reboin și ministrul de interne. Mai întâi fu interelat ministrul președinte. Cu dclerc arată, că densul ar fi votat la timpul său pentru eschiderea principilor; și dacă e ați contra eschiderei și dorește simplu facultatea de a o pute disparte, arătându-se lipsa aceasta o face din motivul, fiindu-i frică, că o mare parte a populațiunii moderate, care a trecut la re publică vedând garantată liniștea din partea aceasta, se va înfricoșă și earăși se va deslipe de republică.

Propunerea imperativă a lui Floquet jicnesce îndreptătirile guvernului. Ce folos au măsurile de forță? — întrebă ministrul președinte. Dacă ar muri ați contele Chamberla, ași fi mai curând pentru eschiderea principilor. După starea lucrurilor de ați prezența lor nu stă în legătură cu nici un pericol, din contra mai bucuros îi sufer în țeară, decât să-i ved agitănd în streinătate. Proust întrebă, de ce nu s'a esilat principele Napoleon, și că oare nu e primejdios a

Tinera damă, urmând călăuzul său, făcu o mișcare de suprinde, găsindu se de o dată în frumoasa odaie.

— Aceasta e dară sala ursoacei? dice ea cu puțină neliniște. Aci încă n'am fost.

Vedând însă că Cristiano, din lipsă de pricepere nu-i răspunde, ea se uită la lumina unicei luminări de pe masă în fața lui și esclamă în limba svedică:

— A, doamne! nu este Ulfilas! Cu cine am onoarea a vorbi? Doară cu dl Goeffe însuși?

Cristiano pricepend și vorbind foarte bine limba svedică, își aduse iute aminte de numele scris pe traista avocatului, și tot așa de iute își cugetă, că îmbrăcat în vestmintele numitului avocat și-ar putea petrece, chiar și numai pentru un moment, jucând rolul său. Strein, isolat, perdut într'o țeară, a cărei limbă, prin impregiuări de tot particulare, ce le vom afla mai târziu, el o vorbea, însă unde el n'avea pe nimenea și nefiind silit a lua viața, drept ceva serios, el află lucru firesc a-și petrece, când ocaziunea i se prezentă. El răspunde dară îndrăsnă și într'un noroc:

— Da, Doamnă, eu sunt Goeffe, doctor în drepturi dela facultatea de Lund, și-mi exercitez profesiunea de avocat în Gevala.

Vorbind așa el află sub mână un toc de ochelari pe care-l deschise cu grabă. Erau ochelarii

verđi ce-i întrebuița avocatul în călătorie spre a-și scuti ochii de albul obositor al zăpedei. Încântat de descoperirea aceasta, ce părea a fi adusă de providența nebunilor, el se simțea acuma de tot bine maseat.

— A, domnule doctor, îi dice necunoscuta, te rog, de iertare, eu nu te am cunoscut, pentru că n'am avut nici o dată plăcerea a te vedea, și te-am luat drept pázitorul din Stollborg; chiar i-am ordonat, promițându-i o gratificație, de care trebuie că ai ris a-ți cere pentru mine un moment de convorbire.

Cristiano i se închină cu respect.

— Ei, dară replică necunoscuta, mă autorisezi a-ți vorbi despre o afacere... cam jenantă... cam gingașe..?

Aceste două cuvinte sunau la urechia aventurii așă de plăcut, încât își uită de momentul strajnicei supărări, cășunate apetitului său, prin visita aceasta neașteptată: el cugetă numai la dorința de a-i vedea fața, ascunsă sub un capișon de hermelin.

— Te ascult, răspunde el, servindu-se de un ton serios: avocatul este ca un duhovnic... dară nu te temi, seședând așa în blană, că te vei introna ieșind afară?

— Nu, dice necunoscuta, punându-se pe foto-

liul, ce i-l oferî gazda; eu sunt adevărata munteană eu nu mă întronez nici când.

Apoi ea adause cu naivitate:

— Doară, nici nu mă vei afla convenabil îmbrăcată, pentru conferența ce tocmai o cer dela o persoană serioasă și respectabilă cum ești dta, dle Goeffe; eu sunt în toaletă de bal.

Doamne! esclamă Cristiano perplec, eu nu sunt luteran ruginit și posomorit! o toaletă de bal nu mă scandalizează, mai cu samă, când este purtată de o persoană frumoasă.

— Ești galant, domnule Goeffe; însă eu nu știu dacă sunt frumoasă și bine îmbrăcată. Ceea ce știu este că n'am lipsă să mi ascund fața, căci toată neîncrederea din parte-mi ar fi o vătămăre a loialității D-tale, pre care chiar o pretind tot odată cerând sfatul și protecția D-tale.

Necunoscuta se desbracă de capișon și Cristiano vedu capul cel mai încântător, ce și-l putea inchipui: un chip adevărat vrednic, ochi albaștri ca zefirul pâr fin și abundant de un blond auriu, o fineță și o fragezime a incarnatului, de care nu se apropie, nimic între celelalte rase și prin blana desfăcută un grumaz svelt, umeri albi, ca zăpada și o talie gingașe. Toate acestea erau caste, ca și copilăria căci dragălașa cerce-tătoare avea cel mult șese-spre-dece ani și nu încetase a crește. Cristiano nu se străduia de o morală

